

schok van iemand, die plots een in jaren niet aanschouwd, geliefd gelaat, bij het ombuigen van een straathoek vóór zich ziet. Hij sloot de oogen en voelde zich neerzinken in een stille, gebenedijde rust, een vrij-zijn om te rusten en zich tevreden te voelen. Dan in een overstromende dankbaarheid, boog hij zich naar het kleine mannetje, wilde zijn handen op diens schouders leggen, om het hem als innig te laten voelen en hem dan hartelijk te zeggen, wat 'n ín-goeie en altijd aan anderen denkenden kerel hij hem vond. Maar met 'n schrik-sprongetje week Soesterman ter zijde en riep: „Wég met je groote poote, zie je niet dat d'r „fragile” op m'n bovenkant staat!” Anthony lachte met tintelende oogen, verrukt dat er iets was om over te lachen.... te láchen.... En dan weer vroeg hij, hem stralend aankijkend, en eigenlijk zonder verwondering of nieuwsgierigheid, zoo maar, om zoo gewoon maar weer es te praten en telkens weer te voelen, dat het gewone leven weer was opengelicht: „Hoe kwam je er?”

„Hoe 'k 'r kwam?.... Ik heb permissie gevraagd.... en dadelik já natúúrlijk.... Soesterman krijgt geen nee.... En 'n índruk heb 'k gemaakt!.... Compleet: ik kwam, ik zag, ik overwon,” zei-ie koddig, z'n hollig-vermagerd clownsgezicht met puntneus, in nuances van gemoedelijken, maar ongeweten-tragischen, zelfspot.

En nu werd het een blijde tijd. Justine snel vooruitgaand. En hij, zonder dien neerdrukkenden last, weer binnen weinig dagen in de groote maatschappij, in zijn werk en het leven-van-normale-menschen terug. Natuurlijk: hij moest de eerste jaren voorzichtig zijn, hij zou niet idioot doen, maar toch.... met wat beleid.... Doch toen de tijd vóór zijn vertrek al tot twee dagen was ingekrompen, viel midden in z'n blijdschapsroes de gedachte: Justine nu heelemaal weg uit z'n leven.... En daarop: nu ja, wat zou 't verder geweest zijn.... een blik, een groet over de tafel bij de maaltijden.... 'n enkel conversationeel woord, in 't bijzijn van de anderen, in de zaal.... Maar hij moest Soesterman toch nog eens erover spreken. En den volgenden ochtend verzocht hij hem Justine te vragen, of hij haar éven, voor zijn vertrek, goeiendag mocht komen zeggen. — Hij had alles rijpelijk overwogen: zeker, 't kón 'n beetje opwinding veroorzaken, maar hij voelde zich zeker van zichzelf, hij zou méésterlijk-luchtig doen, en trouwens: bot weggaan zonder dat verzoek, kón nog veel gevaarlijker zijn. Maar Soestermannetje schudde meewarig het hoofd „Zal 't doen, zal 't doen, maar je trekt 'n niet.” En hij bleek gelijk te hebben gehad, maar zei troostend: „Jongetje, je was 'n gam.... nou ja ik wil zegge 'n ezel, dat je dat gevraagd hebt. Versta je dan niet, hoe de vork in de steel zit?”.... En toen kwam deze merkwaardige analyse: „Zoo'n Soestermannetje... zoo'n reizigertje... zoo'n komisch Joodje.... begrijp je niet.... dát is 'n nul-voor-'t-cijfer.... nos kennimus nos.... laat de poes maar binne.... zet 'm op 't haardkleedje.... laat de